

САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

№ 7 (137),
липень 2024 року

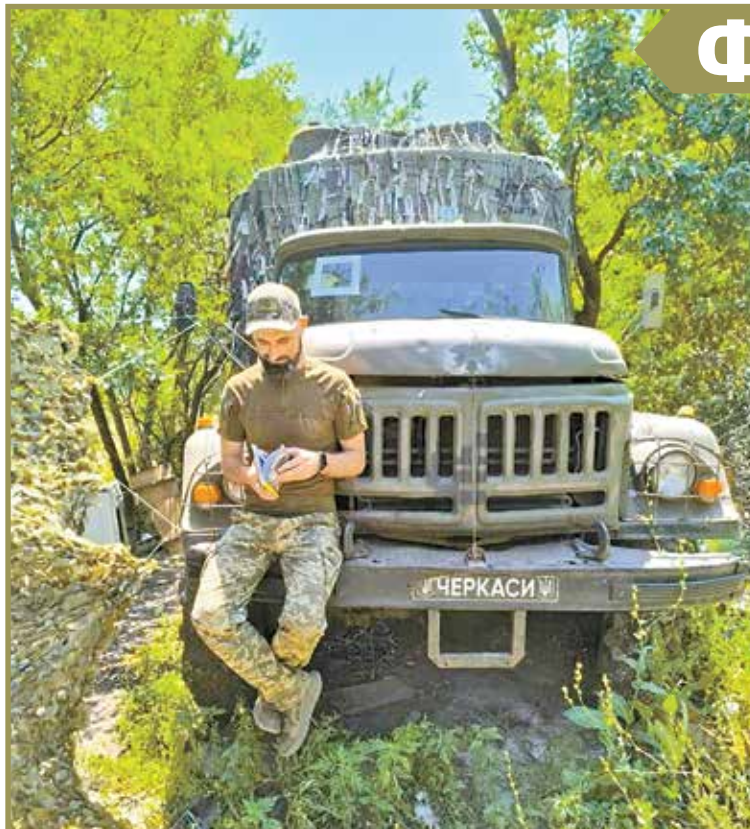

Фото 3-ї ОШБр, малюнки Дарці ЗІРОНЬКИ та Дмитра СІМОНОВА

ЧЕРКАЩАНИН ДМИТРО КУХАРЧУК («СЛІП»), ЯКИЙ КОМАНДУЄ 2-М БАТАЛЬйоНОМ ЗНАМЕНИТОЇ ТРЕТЬОЇ ШТУРМОВОЇ БРИГАДИ, ДНЯМИ СТАВ МАЙОРОМ, А ПРО ЙОГО ФРОНТОВІ ПРИГОДИ ХУДОЖНИКАМИ СТВОРЕНО КОМІКС «ІДУ НА ШТУРМ»

ЧИТАЙ ЩОДНЯ СВІЖІ НОВИНИ НА НАШІЙ ФЕЙСБУК-СТОРІНЦІ: COSSACKLANDUA

ФОТОФАКТИ

На першому фото – колишній актор Черкаського лялькового театру, борець «Культурного десанту» Микола Король. В кадрі він з книжкою сидить на авто, відбитому у балалаєчників – окупантів. «Номер» ЧЕРКАСИ вантажівка має, бо затрофеїв її інший черкащанин, який, на жаль, загинув. А трофей досі служить бійцям – як пересувна польова лазня у спеку. Через швидку переміщення Микола, з яким вдалося поспілкуватися нашої редакції, не встиг дізнатися ім'я героя-черкащанина, що здобув це авто в боях, але пізніше й сам загинув...

На другому фото – позивний «Батя» родом з Уманичини, оператор безпілотних апаратів з підрозділу «Павук». Нещодавно у липні керовані ним безпілотники знищили потужні військові склади російських босприпасів – після чого ворожа пропаганда навіть горлала про «американські ракети», бо не могла повірити у віртуозну силу українських безпілотників. Ім'я цього земляка-героя ми просто не можемо розголошувати, зате його знають командири, які готують нагородження...

Прийде час Української Перемоги – і Черкащина знатиме імена усіх загиблих і живих героїв, які прославили наш край.

ПОСТ БЛОГЕРА З ЧЕРКАЩИНИ СПРИЧИНИВ ВИБУХОВУ РЕАКЦІЮ І ЧЕРГОВІ ЗАХОПЛЕНІ ВІДГУКИ ПРО УКРАЇНУ В КІЛЬКОХ КРАЇНАХ ЗАКОРДОНУ

«Новітні спартакі» на скріншоті відео зі сторінки Чепиноги

Відомий блогер і экс-нардеп Cherpynog Vitalii, який нині проживає у рідному Ірклієві на лівобережжі Черкащини, розмістив на своєму фейсбук-акаунті потужне відео, відзняте у польових умовах з бійцями ЗСУ на бронемашині і воно, несподівано для самого блогера, отримало більше 1200 репостів у багатьох країнах Європи і Близького Сходу.

«Несподіване. Той пост, з відео, з нашими Людми-Титанами, перепостили сайти Грузії, Болгарії, Ізраїлю, якісь арабські акаунти, Франція, Іспанія, Німеччина.

Люди пишуть різними мовами: «Україна – це сучасна Спарта!» Мабуть, так і є...» – розчулено написав Віталій Чепинога.

Цей новий пост з Лівобережжя теж швидко набув популярності і має більше чверті тисячі репостів, які популяризують сучасну Визвольну боротьбу українців...

ОЧІЛЬНИК ЧЕРКАЩИНИ, ПОСОЛ НІМЕЧЧИНИ І «ЧАРІВНИК КРАЇНИ ОЗ»: У ОВА ОБГОВОРИЛИ ПЕРСПЕКТИВИ ЕКОНОМІЧНОЇ Й КУЛЬТУРНОЇ СПІВПРАЦІ З ФРН

«Зустрілися з Надзвичайним і Повноважним Послом Федеративної Республіки Німеччина в Україні паном Мартіном Сгером. Він із робочим візитом перебуває на Черкащині, – повідомив у соцмережах очільник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець. – Спільно з паном Послом актуалізували ключові напрями нашого співробітництва.

Один із таких – реабілітація. Зараз на Черкащині ми втілюємо масштабний проєкт зі створення реабілітаційного осередку для військових і цивільних. Поміж усього особливо потребуємо сучасного спеціалізованого обладнання. Запит високий. Озвучив цю необхідність пану Послу, сподіваємося на дружню підтримку. Адже реабілітація та відновлення наших громадян – пріоритет.

Для нас дуже важливе партнерство наших громад із регіонами країн Європейського Союзу. Наразі між територіальними громадами та районами Черкащини з міста-

ми ФРН вже укладено 7 партнерських угод.

Однак не тільки економічною співпрацею визначне наше співробітництво із Німеччиною. Маємо приклад об'єднання зусиль у галузі культури. Завдяки підтримці німецьких меценатів, актори нашого обласного театру готують масштабну прем'єру – мюзикл «Чарівник країни Оз». Її спочатку презентують на Черкащині, далі з гастрольми актори вирушать до Німеччини. Запросив пана Посла у жовтні на прем'єру мюзиклу до нашого театру», – анонсував культурну подію Ігор Табурець.

ЩЕ ЧЕТВЕРО ЧЕРКАЩАН ПОВЕРНУЛИ ДОДОМУ З РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ

Як повідомив начальник Черкаської ОВА Ігор Табурець, під час чергового обміну 95 українських на 95 російських полонених, до своїх родин повернулися четверо

черкащан: сержант Євгеній Крикун, солдати Дмитро Зінченко, Олександр Таран і Родіон Федюк. Серед тих, хто повернувся в Україну – воїни ЗСУ, нацгвардійці та прикордонники.

ПРЕЗИДЕНТ ПРИСВОЇВ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ 25-РІЧНОМУ МОРПІХУ З ЧЕРКАЩИНИ

Штурмовику 137-го окремого батальйону 35-ї бригади морської піхоти, молодшому сержанту Владиславу Андрущенку присвоєно звання Герой України із наданням ордена «Золота Зірка».

Про це повідомили пресслужба ВМС ЗС України, Черкаський обласний ТЦК, Уманська районна військова адміністрація (Герой – родом з Уманського району) та інші офіційні джерела.

З початком повномасштабного вторгнення Владислав Андрущенко пішов на війну добровольцем. У

листопаді 2022 року після проходження базової військової підготовки в одному з навчальних центрів хлопець став морським піхотинцем 35-ї бригади імені контр-адмірала Остроградського. Свій бойовий шлях розпочав на посаді стрільця-помічника гранатометника.

Одразу ж проявив себе як талановитий борець. Під час оборони Вугледару він вміло і безстрашно воював, проводив стрімкі штурмові атаки, знищуючи ворожу техніку з протитанкових засобів та разом з побратимами звільняючи будинок

за будинком прилеглий до Вугледару район під назвою «Дачі» – морпихи відкинули окупантів від околиць міста, та позбавили ворога перспектив повернення позицій.

Пізніше воював у районі села Красногорівка на Авдіївському напрямку. В один з бойових днів Владислав, маючи в підмогу лише одного (!) бійця, стрімким штурмом оволодів позиціями противника – близько 500 метрів лісосмуги, в яких зна-

Момент вручення Президентом України «Золотої Зірки» молодшому сержанту Владиславу Андрущенку.

ходились опорні пункти ворога. У тому бою було знищено шістьох окупантів.

Влітку 2023 року на півдні Донеччини морпих очолив штурмову групу, якій вдалося стрімкою атакою зі сходу заволодіти центральною частиною села Макарівка. Разом з побратимами заблокував особовий склад противника на північних ділянках села. В ході бою було знищено близько взводу ворожої групи «Шторм-Z» 60 МСБ, решта особового складу групи «Шторм-Z» врятувалася від українців втечею. Пізніше під час наступальної кампанії на цьому ж напрямку військовослужбовець брав участь у звільненні населених пунктів Урожайне і Старомайорське на Донеччині, проявляючи умілі дії як керівник бойової групи підрозділу.

Восени 2023 року Владислав разом із побратимами форсував річку Дніпро в районі села Кринки на Херсонщині. Керуючи бойовою групою, першим форсував водну перешкоду і вдало здійснив висадку на лівому березі Дніпра. У Кринках його бойова група захопила передові позиції противника, знищивши понад 20 окупантів. Надалі проводив штурмові дії, надаючи можливість для висадки наступників десантних груп.

Під час виконання бойових завдань на Херсонському напрямку 25-річний борець проявив себе як талановитий командир, керуючи бойовою групою та беручи безпосередню участь в штурмових діях, просуваючись вглиб Кринок, захоплюючи та звільняючи будинки від ворога, — йдеться у повідомленні ВМС ЗСУ.

25-річний Герой України з Уманщини – у Офісі Президента. Липень-2024.

КОЛИ СПІВАК ВОЮЄ – «СПІВАЮТЬ» МІНИ І СНАРЯДИ...

Боезаряд з написом «За Охматдит!» – на фото, яке опублікував на своїй сторінці в Інстаграм відомий черкащанин, лідер гурту «Бумбокс» Андрій Хливнюк – співак, який від початку повномасштабного вторгнення росії служить у батальйоні поліції спеціального призначення.

Після зв'язного обстрілу росією дитячих медзакладів Кисва – боезаряди з подібними написами летять на голови окупантів по всій лінії фронту...

ВРАЖЕННЯ АГРАРІЯ ПІСЛЯ ПОВЕРНЕННЯ ІЗ США НА ЧЕРКАЩИНУ: «СПЕКА ВКУПІ З ВІДКЛЮЧЕННЯМИ СВІТЛА ПОПЛАВИЛИ ЛІД В МІКРОСХЕМАХ МОГО ГОЛОВНОГО МОЗКУ»

Дмитро Соломаха під час візиту до США

Дмитро Соломаха, керівник водночас кількох лівобережних агропідприємств, поділився враженнями від викликів, якими його зустріла рідна Золотоніщина після повернення зі США, де він обмінювався досвідом з американськими фермерами.

Ми вирішили не змінювати соковиту мову Соломахи – тож цитуємо дослівно його допис на особистій фейсбук-сторінці: «В

Америці добре, а вдома краще! Вдома – жнива, збір кабачків, підготовка до збору кавунів, монтаж системи вентиляції в корівнику за 10 млн грн.

Спека вкупі з відключеннями світла і викликами з усіх сторін в кожному з підприємств, де я маю честь бути керівником, поплавили лід в мікросхемах мого головного мозку.

Я звик – бачу проблему, я її ата-

кую. Негайно і безжалісно. Життя вирішило – дамо тобі в десять разів більше стресу, ще й одночасно. Плати сповна за все.

Поїхали.

Мінус 1,5т молока в день, щодня протягом трьох днів. Рахуєш в голові падіння виручки і починаєш агресивно різати затрати, щоб було чим виплатити зарплату, кредити і купити корма. Піднімається гул навколо, чуєш про себе, що директор після Америки злий як чорт і @@@@ всіх і кожного в хвіст і в гриву.

«Шеф, в гуртожитку наймані будівельники бухають і хамлять охороні». Приїхав, вигнав у шию за територію.

«Босс, корови не лягають на солому, їм дуже жарко». Завезли пісок, лежать доволі.

«Миколайович, куплений комбайн з жаткою 9 метрів не може виїхати з бригади, не те що через село проїхати». Шукаєш візок, вибиваєш швидко доставку, заходите в поле, агрономи отримують екстаз несекуального характеру від роботи Джон Дір S770 з 9м флексі жаткою.

«Миколайович, тут до Вас делегація: ТЦК + поліція + виконавча влада». Що, хлопці, прийшли Ка-МАЗ забирати? Ні, ось вам 8 пові-

сток на працівників, забезпечте їх явку до ТЦК.

«Миколайович, контейнер з вентиляторами на корівник з США приїхав без частини обладнання». Вгризаєшся в постачальника, знаходите свої елементи на іншому господарстві.

«Миколайович, у нас табачний трипс дожирає цибулю». Замовляє інсектицид.

«Миколайович, через відключення світла ми не можемо полива-

ти овочі і баштан. Світло є 10 годин замість 24». Забрали генератор з черкаського офісу, запустили всі насоси.

«Миколайович, у нас град пройшов, вибив два поля кукурудзи, побив кабачки, яблука і цибулю... Це нам за те, що не молимося...

Миколайович, у нас проблема... У нас проблема...

Проблема...

Складні часи створюють сильних людей!»

На землях Золотоніщини вже досягають кавуни, вирощені попри спеку і відключення електроенергії, які перешкоджають поливанню полів, професійним агрономом-переселенцем з Херсонщини...

ТЕЛЕВІЗІЙНИЦЯ ЮЛІЯ ГАЛУШКА: «НЕ РОЗУМІЮ БАТЬКІВ, ЯКІ СВОЮ РОСІЙСЬКУ ПЕРЕДАЮТЬ ДІТЯМ»

Відома київська тележурналістка родом з Черкас поділилася враженнями від мовної ситуації у столичних дитсадках.

«Коли народилась Міра, я навіть вдома відмовилась від рідного черкаського суржику. Щоб з молоком матері не передавати. А це, знаєте, дуже непросто»))

В україномовному садочку кілька мамок вимагали говорити з дітьми російською. Я приготувалась воювати, але не довелося – вихователька сказала, сорі, російською не вмію.

Няня якось прогавила, що я ще в групі, і з поблажливою посмішкою назвала Міру в спину «ай, какава біндерочка». Не пам'ятаю, що я прошипіла, але няня потім мене побоювалась. Із садочка дитина якраз і приносила російські слова.

Після 22-го року за замовчуванням мовою знайомств на дитмайданчиках стала українська. А цього літа пішов відкат – російська знову починає домінувати.

У Міри знову почали з'являтися російські слова – і це при стерильній українській вдома (хто чув Міру, підтвердить).

Не розумію батьків, які свою російську передають дітям. Нащо? Для чого? Де вона знадобиться?» – наголошує Юлія Галушка.

КОМБАТ-ШТУРМОВИК З ЧЕРКАС СТАВ «ОБЛИЧЧЯМ БРЕНДУ» SVA STONE

У інтернет-рекламі нової футболки фірми Sva Stone у стилі Pin-Up, на принті якої зображено дівчину-кулеметницю з легендарним німецьким кулеметом MG-42 (Maschinengewehr-42), можна бачити комбата-2 Третьої окремої штурмової бригади, черкашанина Дмитра Кухарчука (позивний «Сліп»).

Напис англійською на футболці означає «Косторіз» – одна з усталених неофіційних назв кулемета MG-42 у середовищі військових.

ВЛАДА, ВОЛОНТЕРИ Й МЕЦЕНАТИ ЧЕРКАЩИНИ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЗУСИЛЛЯ У ДОПОМОЗІ ФРОНТУ

Восенній тележурналіст **Стас Кухарчук** і волонтерка **Інна Лук'яненко** днями оприлюднили відео зі словами вдячності аграрію **Дмитру Соломасі** та підприємству «Перемога» за допомогу в закритті збору на придбання, а іншому аграрію з Лівобережжя, **Григорію Душейку** – за допомогу в ремонті (його виконали **брати-майстри Мордовенки**) японського позашляховика «Nissan Pathfinder», який передано у підрозділ безпілотних систем 110-ї окремої механізованої бригади. Нині це авто вже воює на Покровському напрямку на Донеччині.

А от потужний і комфортабельний автобус, оснащений для використання у якості пересувного пункту медичної допомоги, придбаний канадськими волонтерами, ще очікує на доставку з-за океану – цим опікуються волонтер **В'ячеслав Скічко** та його друзі з «Нашого батальйону».

Окрім наземного транспорту для ЗСУ, у спекотні дні липня Черкащина посилює українське небо і передає на фронт багато ударних безпілотних апаратів. Зокрема, нещодавно черговий транш допо-

моги Силам оборони, до якого увійшли і три десятки безпілотників, передано від Черкаської обласної військової адміністрації.

«Це – наш обов'язок. Пріоритетний, – написав на своїй сторінці у соцмережі очільник Черкаської ОВА **Ігор Табурець**. – Закрили нові запити наших оборонців із різних підрозділів. Зокрема, рідної 118 окрема бригада Сил територіальної оборони ЗСУ. 30 «ма-

віків» різної модифікації, – їх ми придбали коштом обласної Програми територіальної оборони. Три РЕБ-станції – для ефективної боротьби з ворожими цілями. 10 страйкбольних штурмових гвинтівок і комплектувальні до них – для відпрацювання потрібних навичок бійцями. Останні дві позиції закриті

завдяки нашій Агенції регіонального розвитку та благодійникам».

Сім FPV-дронів отримали розвідники Черкаської бригади тероборони від друзів-волонтерів **Григорія Заспи, Анатолія Стеценка та Олександра Пономаренка**.

Голова Мошнівської ОТГ **Богдан Шкарбута** і місцеві підприємці теж передали «посилоч-

лексів для шести батальйонів. А це – не лише самі безпілотники, а й 18 комплектів спеціального обладнання управління ударними дронами!

Серйозні суми коштів перераховують на відбудову знищеного окупантами як територіальні громади, так і окремі благодійники. Так, **родина Казарянів**, відомих черкаських підприємців і меценатів, одразу після

ку» черкаським тероборонівцям – водночас 10

руйнації окупантами лікарні «Охматдит» у Києві передали на її відбудову 300 тисяч гривень.

А коли на звернення Черкаської районної військової адміністрації було придбано для 110-ї окремої мехбригади імені Марка Безручка 8 дводіапазонних антен підсилювача сигналу – коштами допомогла Набутівська територіальна громада. «Загальна вартість – понад 500 тисяч гривень. Придбали необхідне за кошти місцевого бюджету Набутівської сільської ради», – наголосила на своїй фейсбук-сторінці очіль-

бойових дронів, а заодно – дві сотні кілограм свинини...

Ще 10 ударних дронів відправили на фронт волонтери «Нашого батальйону» з Черкас за допомоги своїх друзів-волонтерів з Канади. Всього у найближчій короткостроковій перспективі у рамках проекту «За Обрій» черкаські волонтери поставили за мету оснащення шести окремих взводів безпілотних літальних комп-

ніця Черкаської РВА **Валерія Бандурко**.

Насправді, все вищеперераховане «Козацьким краєм» – лише невелика частина зробленого Черкащиною у ці липневі дні для фронту. Зібрані у публікації факти – лише видима у соцмережах «верхівка айсберга», на яку напорється сумнозвісний «руський військовий корабель»...

ЧЕРКАСЬКОМУ НАУКОВЦЮ ВРУЧИЛИ «ВІКІМЕЧ» ЗА ВНЕСОК В ІНФОРМАЦІЙНУ ВІЙНУ ПРОТИ РОСІЇ

Директор навчально-наукового інституту природничих наук Черкаського національного університету ім. Б. Хмельницького Максим Гаврилюк отримав відзнаку – «Вікімеч». Вона вручається «за внесок у Перемогу України в інформаційній війні». Гідних визначає Вільна електронна енциклопедія – Вікіпедія.

дія – Вікіпедія.

– Ні для кого не секрет, що сучасна війна росії проти України має гібридний характер, – говорить Максим Гаврилюк. – Інформаційна складова цієї війни є досить важливою. Одним із майданчиків, де точиться така боротьба, є сторінки Вікіпедії. Це справді боротьба, де

росіяни хочуть просунути свою «правду». Сьогодні україномовна Вікіпедія – це не тільки вільний доступ до знань українською, а й можливість донести правдиву інформацію до мільйонів людей. Саме через це,

з початку повномасштабного вторгнення у Вікіпедії переключився на написання статей про українських героїв та доповнення інших статей про російсько-українську війну.

За цю діяльність отримав дуже цінну для мене відзнаку – «Вікімеч» імені Олега Ковалишина 2024 року. Цього року

її отримали три особи. Вона носить ім'я дописувача україномовної Вікіпедії Олега Ковалишина, який загинув на Донеччині у 2014 році. Пишаюся своїм внеском на цьому інформаційному полі разом з іншими дописувачами та присвячую цю нагороду полеглим українським Героям!

ДОВІДКА

Олег «Raider» Ковалишин (його вікі-нік збігається із фронтовим позивним; 18.08.1978 – 23.05.2014) – програміст, аналітик, редактор української Вікіпедії. Доброволець батальйону «Донбас», загинув у бою під Карлівкою на Донеччині у дуже символічний день – 23 травня, в День Героїв. Категорично не сприймав «руський мір» в усіх його проявах і символ «Вікімеч», названий на його честь, якнайкраще відображає це.

Ініціатор відзнаки – Микола «Крук» Кравченко (20.05.1983 – 14.03.2022) – кандидат історичних наук, ідеолог Азовського руху, учасник російсько-української війни від 2014 року, редактор української Вікіпедії з липня 2019 року. Загинув у березні 2022 року під час російського обстрілу в селі Горенка Бучанського району Київської області. «Крук» вважав, що «всі війни нашого часу – гібридні. Чим більш інформаційною стає епоха, тим більш важливою у війні стає невійськова складова. Перемога в головах може наблизити Перемогу на фронті швидше, аніж власне бойові дії. Україні для Перемоги потрібні скоординовані зусилля цілих колективів».

ПІСЛЯ МІЖНАРОДНОЇ ВИСТАВКИ ОЗБРОЄНЬ ЧЕРКАСЬКІ БІЙЦІ ОТРИМАЮТЬ АМЕРИКАНСЬКІ БРОНЕМАШИНИ

Україна отримала багато нових можливостей для зміцнення обороноздатності завдяки виставці озброєнь Eurosatory 2024, яка нещодавно пройшла у Парижі.

Денис Святокум, виконавчий директор громадської спілки «Оборонний Альянс України», яка займається розвитком вітчизняного оборонно-промислового комплексу, повідомив видання «Фокус», що однією із найважливіших подій під час виставки стало підписання семи угод між українським концерном «Укроборонпром» та французькими оборонними компаніями. Серед них – Thales, Hexadrone, Exail Technologies та Arquus, які забезпечать спільне виробництво безпілотників, модернізацію бронетехніки, а

також покращення українських радарів.

Є хороша новина за результатами виставки і для Черкащини. Як повідомив депутат Черкаської міськради, волонтер Нарек Казарян, який теж взяв участі у виставці озброєнь Eurosatory

2024, американські бронемашини «Хамві», які будуть використовуватися для евакуації поранених на полі бою, прибудуть морем у порт Литви або Польщі, а потім до України – для передачі в черкаські підрозділи на фронті.

«ПЕЧЕРА, В ЯКІЙ ЗУСТРІЧАВСЯ МАЗЕПА З КАРЛОМ»: ВАСИЛЬ ШКЛЯР НАТЯКНУВ НА СЮЖЕТ СВОЄЇ НАСТУПНОЇ КНИЖКИ

Знаменитий письменник родом з Черкащини Василь Шкляр натякнув на сюжет нової книги, яку починає писати після завершення роботи над романом «Заячий костел», який нещодавно вийшов друком.

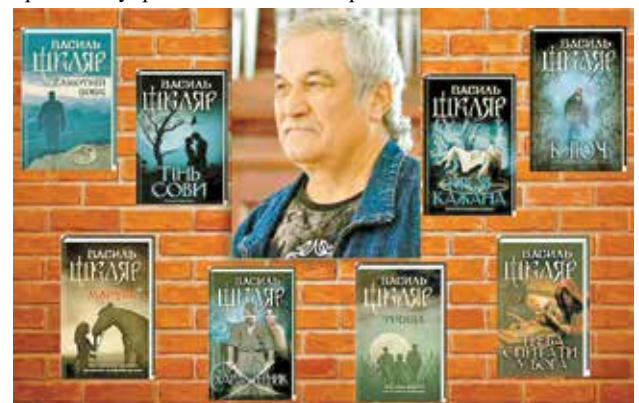
«Загалом у мене між книжками тривалі перерви. Відходжу я довго. Так само довго занурююся в новий матеріал. Буває – роками. Особливо, коли історичний роман потребує роботи над архівними джерелами, – заявив Шкляр у інтерв'ю «Укрінформу». – Але так вийшло, що цього разу я швидко загорівся новою магічною історією. Я її не шукав. Вона сама прийшла до мене. Прийшла в образі сучасного партизана з чарівним позивним Чугайстер. Він десь знайшов мій телефон, подзвонив і сказав: «Прийжджайте, я покажу вам

місце, де була колись печера, в якій зустрічався Мазепа з Карлом XII. Крім мене, цього місця не знає ніхто».

Далі ще цікавіше, але про це поговоримо через рік-два...», – пообіцяв Василь Шкляр.

Хто знає письменника – може бути певним, що сюжет його книги може бути абсолютно неочікуваним. І згадка про союз українського геть-

мана Мазепи та шведського короля Карла XII може означати як те, що Шкляр може написати книгу з сюжетом сивої давнини, так і те, що книга буде про сучасність, лише з образом таємничої печери з цікавим минулим. А ще – висока вірогідність проведення історичних паралелей у Визвольній війні українців проти московії, яка триває століттями...

ДОВІЧНО УВ'ЯЗНЕНО АГЕНТКУ ФСБ, ЯКА КОРИГУВАЛА ВОРОЖИЙ ВОГОНЬ НА ЧЕРКАЩИНІ

Завдяки доказовій базі Служби безпеки України довічний термін ув'язнення отримала агентка фсб, яка коригувала ракетні удари рф по території нашого регіону.

Як повідомляє пресслужба СБУ, серед основних цілей агресора були об'єкти військової інфраструктури Сил оборони. Для виконання ворожого завдання агентка виїжджала на місцевість, проводила розвідку і через анонімний чат передавала окупантам координати і детальний опис українських об'єктів.

Крім цього, зловмисниця на-

магалася влаштуватися до Черкаської обласної військової адміністрації. У разі зарахування на посаду вона сподівалася отримати розвіддані про функціонування критичної інфраструктури регіону.

Однак, співробітники СБУ своєчасно викрили ворожу агентку, задокументували її злочинні дії і затримали на початковому етапі роботи на спецслужбу рф.

На підставі зібраних Службою безпеки доказів суд визнав зловмисницю винною за двома статтями Кримінального кодексу України:

■ ч. 2 ст. 111 (державна зрада, вчинена в умовах воєнного стану);

■ ч. 2 та ч. 3 ст. 436-2 (виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії рф проти України, глорифікація її учасників).

Окрім максимального терміну покарання у виді довічного позбавлення волі, суд призначив конфіскувати все майно зрадниці.

Розслідування проводили співробітники СБУ в Черкаській області за процесуального керівництва обласної прокуратури.

КОЗАК З ДОНБАСУ ПРОЙШОВ БЕЗЛІЧ ВІЙН І СТАВ НАЦІОНАЛЬНИМ ГЕРОЕМ ФРАНЦІЇ

Борис Ростиславович Хрещатицький народився 11 (23-го за новим стилем) липня 1881 року в козацькій родині у станиці Новомиколаївська поруч з Маріуполем на березі Азовського моря - тепер це місто Новоазовськ Донецької області України.

У 1900 році закінчив Олександрівський кадетський корпус і Пажеський корпус. Осаулу гвардії з 1912 року, а з 1913-го вже мав звання полковника. Брав участь у російсько-японській війні у складі лейб-гвардії козачого полку. Потім продовжував служити на Далекому Сході.

16 серпня 1914 року на чолі 52-го Донського козачого полку відправлений на російсько-німецький фронт, де проявив хоробрість і здатність вміло командувати. 8 липня 1915 року нагороджений іменню Георгіївською зброєю. 31 травня 1916 року Хрещатицькому присвоєно звання генерал-майора, а 22 вересня він призначається командиром 2-ї бригади 1-ї Донської козачої дивізії в складі 3-го кінного корпусу генерала графа Келлера (майбутнього командувача військ Української держави гетьмана Скоропадського), а з 22 жовтня 1917 року стає командиром Уссурійської козачої дивізії. Невдовзі після більшовицького перевороту Борис Хрещатицький вирушає разом зі своєю дивізією на Далекий Схід, де вона розпускається по станицях.

У січні 1918 року прибув у Забайкалля, потім переїхав до Харбіна, у розпорядження генерала Дмитра Хорвата. З 8 березня по 14 листопада 1918 року обіймав посаду начальника штабу російських військ у смузі відчуження Китайсько-Східної залізниці. На початку літа 1918 року приступив до формування української армії Зеленого Клину. Однак, коли на станції Ехо Китайсько-Східної залізниці (за ін. джерелами в селищі Роздольне Приморського краю) вже почалося формування другої української дивізії, у вересні 1918 року від адмірала Колчака отримано наказ відправити зукраїнізовані частини на фронт. З листопада 1918 по серпень 1919 року Борис Хрещатицький брав участь у боях проти радянської Росії, дослужився до звання генерал-лейтенанта. Восени 1919 року отримав посаду інспектора Далекосхідних формувань стратегічного резерву та звання генерала з особливих доручень при командувачі військ Приамурського військового округу.

У 1920 року перейшов під командування отамана Григорія Семенова. З 27 квітня 1920 і до 7 липня 1921 року обіймав посаду начальника штабу всіх козацьких військ Російської східної околиці. На початку 1920 року генерал нарешті знову повертається до втілення ідеї української автономії на Далекому Сході. Так званий Зелений Клин (або ж «Зелена Україна») — гігантська

понад 300 тисяч українців...

Лідери українського руху в Зеленому Клині у своїй боротьбі після 1917 року робили ставку на допомогу Великій Україні. Вважалося, що якщо Україна стане незалежною державою, то і Зелений Клин автоматично відокремитися від Москви. Це знайшло відображення і в рішеннях Другого Всеукраїнського з'їзду Далекого Сходу, який відбувся в Хабаровську в січні 1918 року. На ньому було прийнято звернення до уряду Української Народної Республіки, щоб він у своїй політиці вимагав від російської влади визнання Зеленого Клину частиною Української держави, оскільки тут українці становлять національну більшість. Серед населення Зеленого Клину навіть було кинуте клич: «Всі на захист України!»

На третьому з'їзді, який відбувся в квітні 1918 року, було прийнято рішення — боротися за створення незалежної Української держави на Тихому океані

Хрещатицький був керуючим відомством закордонних справ Забайкальського уряду Семенова і вів з японцями переговори про спільну боротьбу проти Червоної армії. З серпня 1921 року брав участь у роботі Верховної військової ради Забайкалля. Після поразки військ Семенова і розпуску укра-

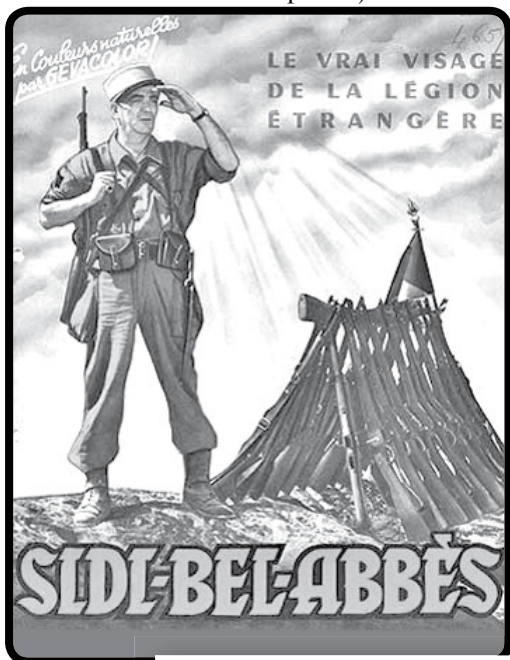
самовладання, хоробрість та енергія є чудовим прикладом для кавалеристів ескадрону. Військовий досвід і сила, дарована природою, роблять його взірцевим воїном-кавалеристом і командиром». За короткий час Хрещатицький пройшов у легіоні усі сержантські чини, і 11 січня 1929 року йому присвоєно звання лейтенанта. З лютого 1929 по листопад 1933 року він служить у штабі Іноземного легіону у місті Леванте у Північній Африці.

З листопада 1933 року проживає у Франції. З часом, як ветеран війська і кавалер ордену «Почесного легіону» отримав французьке громадянство. У «колекції» військових відзнак, окрім найвищих нагород царської армії Росії, мав на той час і безліч відзнак Франції та інших держав: орден «За заслуги» від правителів Лівану та Сирії, орден Зірки від Еміра Бухарського і Військовий Хрест з пальмовими гілками від уряду Франції, британський орден «За бездоганну службу» і перський орден «Лева і Сонця»...

Маючи достойну пенсію ветерана війська, міг би жити спокійним життям, проте з початком Другої світової війни йде добровольцем у французьку армію - на фронт, воювати проти нацистів за землю Франції, яка стала йому другою батьківщиною. Іронія долі: у цій же війні земляк Хрещатицького з тієї ж станиці на Донбасі, росіянин за походженням Іван Кононов перейшов зі своїм полком від Червоної армії на бік гітлерівців і «відзначився» у складі підрозділів російського козацтва гітлерівських військ СС - у винищенні югославських партизанів та у боях проти 233-ї стрілецької дивізії 57-ї армії Третього Українського фронту (цю частину було сформовано на території Полтавської та Черкаської областей України)... А наш герой, Борис Хрещатицький після поразки Франції від Німеччини разом зі своїм ескадроном відмовився здатися у полон і 11 липня 1940 року переправився до Тунісу, країни на півночі Африки.

Життя в умовах постійного стресу і воєн, перемножене на якусь хворобу, яка швидко розвинулася в умовах жахливої африканської спеки, далися взнаки: вже зовсім скоро, 22 липня 1940 року, всього за день до свого 59-річчя Борис Хрещатицький помирає. Похований козак з України за тисячі кілометрів від рідного Донбасу і станиці на березі Азовського моря - в туніському місті Сус на березі зовсім іншого, Середземного моря...

Підготував
Петро ДОБРО

українська колонія в південній частині Далекого Сходу, у нижній частині ріки Амур і над Тихим океаном (найбільші міста — Хабаровськ, Владивосток та Уссурійськ), була площею близько мільйона квадратних кілометрів. Тут проживало

та формування Української армії Зеленого Клину. Керівництво було передано Крайовому секретаріату (уряду) на чолі з Юрієм Глушком-Мовою. Український крайовий секретаріат Зеленого Клину призначив Бориса Хрещатицького отаманом (командувачем) Далекосхідного українського війська. Не зважаючи на переслідування з боку шовіністично налаштованих колачківців, для розбудови українського війська на Далекому Сході було зроблено досить багато, та все було втрачено з настанням окупації краю більшовиками...

З 26 червня 1920 року

інських полків генерала Вериги у Владивостоці емігрував у місто Харбін (Китай).

1924 року їде з Маньчжурії до Франції. Відсутність найближчим часом перспектив щодо повалення радянської влади змушують його вступити у Французький іноземний легіон. З 11 липня 1925 року колишній генерал стає рядовим легіонером 4-го ескадрону 1-го кавалерійського полку 2-ї іноземної легкої броньованої бригади в Сирії. У листі друзям пише: пішов рядовим не тому, що не мав іншого варіанту працевлаштування, а тому, що прагнув не втрачати військових навичок і сподівався знову заслужити погони офіцера. У 44 роки ветеран трьох воєн і кавалер безлічі бойових нагород ризикнув розпочати все з початку! Уже 15-17 вересня 1925 року у складі зведеного загону з тисячі легіонерів Хрещатицький бере участь у захисті від утричі більших сил сирійських повстанців (3,5 тис. чол.) населеного пункту Мессіфр південніше Дамаска. У бою козак з України проявив виняткову хоробрість і самовідданість: поранений у руку, він прийняв командування над одним із підрозділів ескадрону замість убитого лейтенанта...

У 1926-1928 роках забезпечував захист французьких транспортних колон в районі м. Дейра-ез-Зор у пустелі на північному сході Сирії - там дослужився до командира 23-го ескадрону, що складався з чеченських горців. Капітан-командор Вальє так писав про українця: «Не зважаючи на вік Хрещатицького, його

ПРОРОЦТВО, ЗДІЙСНЕНЕ У КОРСУНІ НА ЧЕРКАШИНІ ЧВЕРТЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ ТОМУ, ПОПЕРЕДЖАЛО ПРО ОСОБЛИВІСТЬ САМЕ 2030 РОКУ?

«Господь Бог тримає Україну під своєю опікою... Україна знає ще щастя, ще настануть для неї часи, коли стануться великі речі. Сказав би я про них, але боюся, щоб Дніпро не повиходив з берегів своїх...» Слова ці, сказані старим козаком-лірником Мусієм Вернигоровою, записав наприкінці 1760-х років староста містечка Корсунь, яке нині відноситься до Черкащини – Нікодем Суходольський. Він же зафіксував і решту пророцтв колишнього запорожця, який мав дар передбачати майбутнє і був названий сучасниками «українським Нострадамусом»...

Корсуні, на березі річки Росі Вернигора подовгу грав на лірі, з сумом і болем багато говорив про минуле України й Польщі, а ще більше і вже з оптимізмом – про їхнє майбутнє у новій Європі. Після снів, глибоких і спокійних або ж коротких і три-

вожних, знову із запалом говорив про те, що очікує цілі держави, їхні армії й народи.

Нікодем Суходольський намагався постійно бути поруч зі старим козаком – записував, намагаючись не пропустити жодне зі слів, у які вірив, як у пророцтво. Бо ще за

життя Вернигори ряд його видінь збулися. Зокрема, порадив корсунському мірошнику, щоб той не ставив новий млин на березі Росі – бо «там палац стоятиме, куди чужі царі й королі їхатимуть, щоб нашим краєм помилуватися» – і через десяток років племінник польського короля, князь Станіслав Потоцький дійсно звів у цьому місці палац, який зберігся і до наших днів – а гостями тут і справді бували правителі Польщі, Росії, Австро-Угорщини...

Серед інших пророцтв Вернигори, підтвердження яких по-бачили згодом – загибель Польщі як держави, а потім її відродження, Велика французька революція і війни Наполеона та пророцтво про кращий день для вільної України. Вернигора казав, що Польщу тричі поспіль «розберуть на три частини» – і спочатку у 1772, а потім у 1792 та 1795 роках Польщу тричі розівали між собою згідно таємної угоди три держави: Росія, Австрія та Прусія.

Ім'я провидця Мусія Вернигори стало надзвичайно популярним у літературі – про нього писали як наші Тарас Шевченко та Іван Котляревський, так і поляки Міхал Чайковський, Северин Гошинський, Станіслав Вислянський, Адам Міцкевич та Юліуш Словацький.

З пророцтв Вернигори на більш пізній час – встановлення комуністичного правління у багатьох країнах: «У значній частині світу відміниться Богослужіння, настають нові уряди, старі зміняться або впадуть...»

Найголовніше ж для нас пророцтво Вернигори про Україну починається словами: «Нація здобуде роль у Європі...». Віщун каже про спільне духовне відродження поляків та українців в об'єднанні народів Європи. Далі пояснюється, коли це трапиться: «Wiosna roku nieparzystego, który w liczbi piec sie sumuje...» – «Навесні не-

Коли у вересні 2013-го «Козацький край» виносив на першу шпальту публікацію про Вернигору, ніхто ще не знав, що через місяць з-за спроби зміни орієнтиру на Європу стартує Революція Гідності, а потім – буде вторгнення росіян у Крим і на Донбас – і наш шлях до Європи стане тернистим, але від того ще бажанішим. А повномасштабне вторгнення росії ще раз підтвердило бажання триматися подаль від сходу і поближче до заходу...

парного року, сума цифр якого рівна п'яти».

Таким роком може стати 2030-й. Першим із провідних посадовців ЄС про можливість членства України у Євросоюзі саме в 2030-му році сказав Шарль Мішель, президент Європейської ради.

Назвав він цей рік в інтерв'ю німецькому виданню Spiegel на початку жовтня 2023 року – відтоді 2030-й як рік можливого вступу України до ЄС звучить у прогнозах експертів все частіше...

Андрій КРАВЕЦЬ

Восени 2018-го року автор цих рядків стояв у Кракові біля оригіналу картини Яна Матейки із зображенням провидця Вернигори – разом з польськими науковцями і українськими тележурналістами спільно знімали фільм...

ЖАШКІВЧАНКА, БЕАТИФІКОВАНА ПАПОЮ РИМСЬКИМ, ВІРИЛА У ТЕ, ЩО ВОЖДЬ ГУННІВ АТТІЛА ПОХОВАНИЙ... НА ЧЕРКАШИНІ

"Матінко Марцеліно! Ти навчила серця польських дітей і жінок любити Бога і рідний край, шанувати все, що велике, шляхетне й нещасливе, тому великий і нещасливий народ очинив і шанував тебе", – ці слова класик польського письменництва Генрік Сенкевич адресував Марцеліні Даровській (Котович), яка народилася і виросла в селі Шуляки поблизу Жашкова на Черкащині, а стала фундаторкою цілої мережі католицьких монастирів сестер-непорочниць в Україні та Польщі.

Мине сотня літ, і 1996 року інший великий поляк, Папа Римський Іоанн Павло II беатифікує жашківчанку, зробивши перший крок до канонізації її як католицької святої.

Марцеліна була п'ятою дитиною в сім'ї Яна і Максимілії (в дівочтві Ястшембської) Котовичів, чий приземкуватий маєток на Черкащині з товстими стінами і ровом навколо нього нагадував степову фортецю.

Збереглися її рукописні спогади: малою дитиною дівчинка всотувала в себе легенди цього краю і вірила у розповіді про те, що курган, який височів у полі неподалік від батьківського маєтку – це могила знаменитого воїна, вождя племені гунів Аттіли... Цю легенду підтримував і її батько, людина не надто віруюча. Кажуть, рабів, які хоронили вождя, вбили всіх до одного, щоб ніхто

не знав, де Аттілу поховано...

Наразі, жодне інше джерело, наукове, чи хоча б літературне, не підтверджує можливість поховання Аттіли біля Жашкова – хоча там, де стояв родинний маєток Котовичів, досі ще видно залишки древніх курганів, один з яких місцеві називають «Фігура»...

Цікаво, чи випадково Марцеліну Даровську саме таким іменем назвав батько, який переповідав їй легенду? Адже відомий історичний факт: найбільший життєпис про знаменитого гунна-завойовника Аттілу залишив давньовізантійський історик на ймення Марцелін Коміт...

До речі, кожного року у січні католики мають у календарі «день довільного спомину» беатифікованої Марцеліни Даровської, народженої у січні 1827-го і спочилої 110 років тому – у січні 1911 року...

У ЧАСИ РАДЯНСЬКОГО АТЕЇЗМУ ВЧЕНИЙ ІЗ ЗОЛОТОНОШІ БУВ ВИЗНАНИЙ... СВЯТИМ У ІНДІЇ

До розвалу Радянського Союзу залишалося ще більше року, коли 3 квітня 1990-го головний «рупор» комуністів-атеїстів, газета «Правда» раптом опублікувала повідомлення: "Визнано святым індійської общини послідовників індуїстського божества Вішну академіка Олексія Баранникова. Цим актом вішнуїти-романти Індії віддали данину заслугам одного з основоположників радянської індології, перекладача на російську мову священної книги цього спрямування індуїзму - релігійно-філософського трактату "Рамачаритаманаса".

Таким чином, професора-індолога, академіка Академії наук, який народився 21 березня 1890 року в Золотоноші на Черкащині, визнали святым до 100-річчя від дня народження...

Керівник "Міжнародної конференції Рамаяна" Лаллан Брасад В'яса, проголошуючи канонізацію українця у священному для індуїстів місті Читракута, тісно

пов'язаному з іменем одного з центральних богів Індії – Рами, так пояснив цей акт. За індійським переказом, бог Рама у критичний для країни період (окупація Індії завойовниками, Тамерланом та його нащадками-моголами), надихнув середньовічного поета та філософа Тулсі Даса створити трактат "Рамачаритаманаса" ("Море подвигов Рами, або Океан любові"). А Олексій Баранников, на дум-

ку вішнуїтів, є Тулсі Дасом XX сторіччя. І переклад, зроблений ним якраз тоді, коли йшла Друга світова війна, - то його священна місія на Землі. Це, мовляв, було записано в Книзі його Долі, бо надихнув його на це сам Рама...

Цікаве співпадіння: щороку в березні або квітні (в залежності від фази Місяця) в Індії святкують «Рама-навамі» - день, коли явився Рама, про якого писав золотонісець

Олексій Баранников, народжений у березні 1890-го, а канонізований у квітні 1990 року...

Олексій Баранников закликав до любові "до божественної інстанції в той час, коли сама Земля буде не в змозі витерпіти тих беззаконь, які кояться на ній, страждань, спричинених ними".

На надгробку вченого викарбувано сказане його духовним наставником, індуса Тулсі Даса: "Хай буде доброму добро..." – побажання, прийнятне для кожної нормальної людини, незалежно від національності та віросповідання...

УКРАЇНЬСЬКА ІСТОРІЯ СВЯЩЕННОГО АФОНУ МАЄ І ЧЕРКАСЬКІ СТОРІНКИ...

Козацький скит «Чорний вир» у нетрах лісів Священної гори Афон, 2016 рік. Фото Андрія КРАВЦЯ

На Священній горі Афон у Греції є старовинний український козацький скит «Чорний Вир», нині закинутий і пустуючий. Майже три століття тому (1747 року) першими ченцями тут стали колишні козаки-запорозжці.

Лише нещодавно дослідник з Києва Сергій Шумило відшукав цей скит, заснований одним з нащадків гетьмана Голуба – козацьким бунчуковим товаришем Григорієм Голубенком. У ті часи Афон підтримував тісні контакти зокрема і з козацьким монастирем у Трахтемирові під Каневом – тим самим, діяльність якого відновив і підтримував Оліфер Голуб – козацький гетьман родом зі Стеблева (сучасного Корсунь-Шевченківського району Черкащини), предок Григорія Голубенка з «Чорного Виру». 1749 року ченцем на Афоні був уродженець Золотоніщини Анатолій Мелес, який пізніше Константинопольським патріархом Кирилом був возведений у сан єпископа для церковників козацької Запорозької Січі. На Афон надсилав щедрі пожертви останній запорозький кошовий Петро Калнишевський, перша церква імені якого постала після канонізації Калнишевського у Холодному Яру на Черкащині...

Восени 2023 року Блаженніший Митрополит Епіфаній, Предстоятель Православної Церкви України, звернувся до православних України із закликом сприяти відродженню української історії Афону, унікального центру світового православного чернецтва, де ігуменею, за церковними переказами, є Сама Богородиця.

«Українська афонська спадщина має понад 1000-річну історію і пов'язана з Хрещенням Руси-України, коли за ктиторського сприяння святого рівноапостольного князя Володимира для київських ченців на Афоні було засновано перший український Монастир на честь Успіння Богородиці.

Відтоді афонське подвижництво прикрасилось іменами сонму видатних українських святих – преподобних Антонія Печерського, Іоана Вишенського, Паїсія Величковського та багатьох інших.

Свята Гора Афон відігравала особливу роль у відродженні православ'я в Україні у часи національно-визвольної боротьби українського народу в XVII столітті. Тісні зв'язки з Афоном традиційно підтримували українські гетьмани та козацтво. За їхньої ктиторської підтримки на Афоні у XVIII столітті з'явилися українські козацькі скити «Чорний Вир» та Пророка Іллі, який заснував полтавець – преподобний Паїсій Величковський. Ченцями там були колишні козаки.

На жаль, із втраченою державністю Україна на тривалий час втратила на Святій Горі і власні обителі. Та з отриманням від Вселенського Патріархату Томосу про автокефалію Православної Церкви України поновились і можливість відродити українську чернечу обитель на Святій Горі, де українські ченці безперестанно молилися б рідною українською мовою за свій народ та Батьківщину, за полеглих воїнів і невинно вбитих мирних жителів.

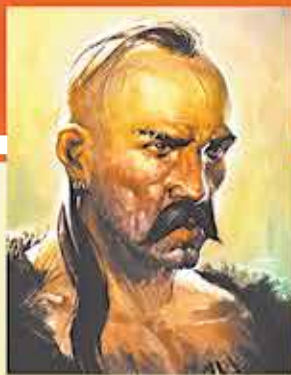
За рішенням Собору старців Святого Монастиря Пантократор давню келійну Обитель Святих Архангелів (Фалакру) було передано українському ієромонаху Паїсію (Кролю) для проживання та відбудови. Ця обитель за часом заснування є історичною ровесницею Руси-України.

Нинішній стан Келії в руїнах ніби символізує Україну, яку понівечили російські загарбники. Але так само, як, без сумніву, відбудеться після нашої великої Перемоги вся Україна, так тепер відроджується та відбудовується і давня Келія – український духовний осередок на Святій Горі.

Ми дякуємо всім людям, які у важкий час війни вносять свою лепту в перемогу, допомагаючи Збройним Силам України. І тим, хто своїми жертвами долучається до відбудови святині на Афоні – визначної пам'ятки української традиції Православ'я.

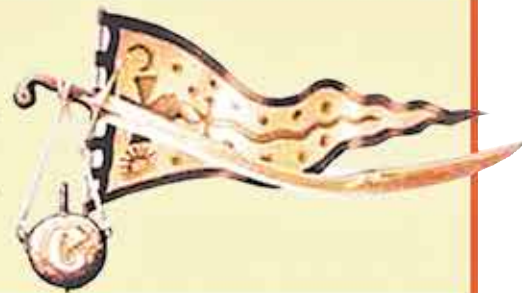
Віriamo, що з Божим благословенням, спільними зусиллями, незабаром постане відновлена святиня – як символ незламності українського духу!» - заявив Блаженніший Митрополит Епіфаній.

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 1 – 7 серпня

1 серпня 1492 р. - перша письмова згадка про запорозьких козаків. У низов'ях Дніпра козаки взяли на абордаж турецьку галеру, з якої визволили невільників. Хан Менглі Герай вимушений був жалітися великому князю Литовському Олександру I на дії «черкас» з козацької ескадри.
1 серпня 1913 р. померла Леся УКРАЇНКА.
1 серпня 1914 р. у Львові постала Головна українська рада.

2 серпня 1914 р. у Львові українські політичні партії об'єдналися в Головну українську раду.
2 серпня 1918 р. Гетьман України Павло СКОРОПАДСЬКИЙ затвердив закон про створення фонду Національної бібліотеки Української держави.
2 серпня 1919 р. загинув Дмитро ВІТОВСЬКИЙ, головнокомандувач УГА і Військовий міністр ЗУНР.
2 серпня 1941 р. загинув Петро ВАСКУЛ, сотник УГА, член Проводу ОУН.

3 серпня 1894 р. народився Мирон НИЖАНКІВСЬКИЙ, санітарний медик Гуцульської сотні УСС, лікар 1-ї бригади УСС УГА, курінний і полковий лікар дивізії «Галичина».
4 серпня 1687 р. Гетьманом України обрано Івана МАЗЕПУ.

4 серпня 1914 р. у Львові створено Союз визволення України.
4 серпня 1968 р. помер Олександр ЗАГРОДСЬКИЙ (на фото), командир 2-ї Волинської дивізії, генерал-полковник Армії УНР, уродженець Зеленькова Тальнівського району Черкащини.

5 серпня 1882 р. народився Петро БУДЗ, начальник оперативного штабу 2-ї Коломийської бригади Галицької армії, полковник Армії УНР, співредактор щомісячника «Український Скиталець».
5 серпня 1886 р. у США вийшла друком перша газета українською мовою - «Америка».
5 серпня 1899 р. народився письменник Борис АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ.
5 серпня 1940 р. помер історик Дмитро ЯВОРНИЦЬКИЙ.

6 серпня 1649 р. козаки Хмельницького отримали перемогу у Зборівській битві.
6 серпня 1657 р. (за н. ст.) помер Гетьман України Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.
6 серпня 1904 р. народився Макар РУСАНІВСЬКИЙ, вчений, літературознавець, філолог-шевченкознавець, педагог.
6 серпня 1914 р. створено легіон Українських січових стрільців (УСС).

7 серпня 1680 р. помер Іван СІРКО, кошовий отаман Запорозької Січі.
7 серпня 1819 р. народився Пантелеймон КУЛІШ, письменник, громадський діяч, фольклорист, етнограф, перекладач, редактор і видавець.
7 серпня 1880 р. народився Володимир ВИННИЧЕНКО, письменник, політичний діяч, автор майже усіх декларацій і законодавчих актів УНР, перший голова Генерального секретаріату УНР.

Ідентифікатор медіа в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа R30-01224

Козацький край
Засновник -
Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор - Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Редактор випуску - Петро ДОБРО

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д.,
м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж - 2000 екз.
Замовлення №609.